

STAV ISLAMA PREMA DEMOKRATIJI

Živimo u vremenu u kojem je ljude pogodila kušnja zvana demokratija. Neki od ljudi su otišli predaleko vjerujući i pozivajući u tu zapadnu demokratiju, dok su pak drugi, pomiješali između pravog islama i demokratije. Zbog opasnosti koju sa sobom i u sebi nosi demokratija, i zbog muslimana koji vjeruju i pozivaju u nju, dužnost nam je objasniti stav islama prema ovom belaju posebno što mnogi vjeruju da je demokratija od islama i obratno, pa čak i govore da između islama i demokratije ne postoje nikakve suprotnosti!!! Jedan od glavnih povoda postojanja ovog mišljenja kod muslimana je i taj što ljudi koji poznaju islam nisu govorili o islamskom stavu prema demokratiji. Naprotiv, svjedoci smo da dobar dio "muslimana" poziva u demokratiju vrijedno je reklamirajući među svijetom. Ti "muslimani" prikazuju demokratiju kao oličenje islama, i ne samo to, već govore da je demokratija vjera i parola Zapada i njihov jedini svjetski interes. Govore da je demokratija jedini ispravan sistem života prema kojem se čovječanstvo treba uputiti. Međutim, da bi slika bila jasnija moramo pojasniti da demokratija predstavlja vladavinu i sud naroda. Nasuprot njoj, islam je Allahov sud na Zemlji. Demokratija razdvaja između politike i vjere; islam je vjera i država, on je društveno-vojno uređenje... Muslimanu je zabranjeno da demokratiju prihvati kao sistem svojeg života ne prihvatajući islamski sistem života. Što se tiče onih "muslimana" koji prihvataju demokratiju kao sistem života, o njima Uzvišeni kaže:

Zar oni traže da im se kao u pagansko doba sudi? A ko je od Allaha bolji sudija narodu koji čvrsto vjeruje? (Sura 5 Al-Ma'ide 50).

DEMOKRATIJA

Naziv demokratija je sastavljen od dvije grčke riječi; demos – narod; kratos – vlast, vlada. Ove dvije riječi znače, vladavina naroda; sprovođenje vlasti putem naroda tj. njegovih predstavnika. U široj terminologiji demokratija znači da uprava pripada narodu; narod je taj koji propisuje zakone preko svojih predstavnika u vladi, izvršni organi

vlade se nalaze u rukama naroda; volju naroda sprovodi predsjednik za koga je narod glasao; u ime i u korist naroda on sprovodi dotične zakone.

Također demokratija može značiti kontroliranje izvršne vlasti od strane naroda i to direktno kroz parlament. Parlament je sastavljen od "legalno" izabranih poslanika od strane naroda. Ovi poslanici "imaju" pravo propisivanja zakona shodno njihovim prijedlozima koji će se ili usvojiti ili odbiti. Ustvari, najveće pravo na prisustvo u parlamentu polažu predstavnici onih s dubokim džepom jer s novcem kojeg posjeduju mogu postaviti u sjedište parlamenta onoga koga žele i koji odgovara njihovim interesima. Nakon toga oni će propisivati zakone koji odgovaraju većinskoj populaciji koja ih je izabrala. Preostale etničke grupe će ostati, normalno, oštećene. Ovaj oblik takozvane predstavničke demokratije se praktikuje u SAD-u i Francuskoj. Postoji i jedan drugi oblik ovog sistema poznat pod nazivom direktna demokratija. Nakon izglasavanja zakona od strane eksperata za propisivanje zakona, ti isti zakoni trebaju podleći direktnom glasanju naroda. Ako za dotični zakon giasa 50% od ukupnog stanovništva, onda se taj zakon prihvata i moraju ga poštovati svi, pa i oni koji nisu glasali za njega. Ovaj vid demokratije se praktikuje u Švajcarskoj. Demokratija znači izabrati određene ljude koji će sprovoditi dvije osnovne funkcije.

- glasanje i propisivanje zakona od strane parlamenta;

- izvršno vijeće sprovodi izglasane zakone.

Demokratija se po prvi put pojavljuje u osamnaestom stoljeću u zapadnoj Evropi nakon dugotrajnog sukoba između crkve i onih kraljeva koji su branili interes naroda. U tom sukobu crkva je poražena a vlast su preuzeli ljudi koji su povukli razliku između vjere i društvenog uređenja. Vjeru su postavili u okvire pukih obreda smatrajući je ličnom stvari individue bez dozvole ikakvog mješanja iste u društvene aktivnosti i pozvali su na oslobadjanje od bilo kakvog vjerskog uticaja u stvari države. Kao izvor novog sistema uzeli su

paganska učenja stare Grčke i Rima. Od Grka su preuzeli filozofiju a od Rimljana zakone. Ideja o demokratiji je stara paganska ideja Grka koji su htjeli da narod sudi sam sebi zbog sebe. Znači, narod je vladar i osim njegovih zakona ničiji drugi, pa ni Allahov zakon, ne smiju vladati.

Nekoliko stoljeća prije rođenja Isaa, sallallahu alejhi we sellem, u Grčkoj su postojali gradovi koji su istovremeno bili i države zbog njihovog karakterističnog položaja širom grčke obale. Ovi gradovi - države kao tadašnje popularne morske luke dolazile su u kontakt sa svim paganskim učenjima tog vremena. Grad - država Atina je već sprovodila demokratiju. Skupina atinskih vođa, u svojstvu narodnih predstavnika, bi donijela neki zakon koji je kasnije na trgovima Atine i javno izlagan na glasanje. Narod je glasao sa da ili ne. Nisu imali pravo predlaganja novih zakona. Ti glasači su predstavljali samo 10% od ukupnog stanovništva Atine, što se ostalih tiče, oni nisu imali pravo glasa kao npr. žene, djeca i stranci. Dakle, iz ovog se da zaključiti da u Atini nije postojala demokratija u pravom smislu riječi i da narod nije imao pravo vladavine sam sa sobom.

Kao što smo već spomenuli, crkva je izgubila svoju vlast koja je zamijenjena sekularističkom viašću. Međutim, i crkvena vlast je bila neka vrsta sekularizma jer su njihovi zakoni bili plod propisivanja odredbi od strane njihovih sveštenika. Preuzevši vlast u svoje ruke, sekularisti su pozivali u slobodu i demokratiju. Zbog poteškoća oko okupljanja naroda na jednom mjestu, zbog glasanja, sekularisti su predložili da narod izabere određen broj svojih predstavnika koji će kasnije u njihovo ime propisivati zakone. Izabirali su i svoje predstavnike koji su sprovodili volju narodu. Ovaj način glasanja je rezultirao time što su brojno jači i bogatiji uvijek bili "predstavnici" naroda jer većina ljudi ne posjeduje potrebne novčane iznose koji su potrebni za upotpunjavanje predizborne kampanje. Veoma važnu ulogu u svemu tome je igralo i mito koje je davano "pravim" ljudima koji su srdačno "pomagali" kandidatima. Tako su narodni poslanici postali pravi vladari, i pored toga što su manjina u narodu, i tako su ti narodni poslanici postali vlasnici najvećih svjetskih kompanija.

TEMELJI I NAČELA DEMOKRATIJE

Pozivaoci u demokratiju, koji su fizički prisutni među muslimanima dok su srcem i razumom sa nevjerničkim Zapadom, pokušavaju da ovaj sistem prikažu kao jedino nacionalno i međuvjersko tolerantno rješenje. Zagovaraju ono što u demokratiji ustvari i ne postoji osim ako ne misle na svoju "demokratiju". Najvažnija načela demokratije su:

- Narod je taj koji vlada državom i on predstavlja zakonodavnu vlast, propisivanje zakona, po volji naroda, izvršava se putem legalno izabranih narodnih poslanika; ukratko, zakonodavac je čovjek a ne Allah, subhanehu we te'ala!
- Demokratija zagovara slobodu ispoljavanja bilo kojeg vjerovanja, u okrilju ovog sistema čovjek može vjerovati što god želi pa i pored toga što se njegovo vjerovanje smatra otpadnišivom od islama i neprijateljstvom prema Allahu, dželle šanuhu, ;
- Demokratija zagovara slobodu govora bez obzira na to kakav je sadržaj tog govora; a dosta je govora kroz koje se skrnave svetinje islama;
- Demokratija zagovara sekularizam; ispoljavanje vjere može biti samo u okvirima vjerskih institucija i objekata; zabranjeno je mješanje vjere u društvenom i ekonomsko-političkom uređenju;
- Demokratija zagovara ličnu slobodu individue koja može činiti što joj je volja, pod uslovom da se ophođenje te individue ne suprotstavlja vladajućem zakonu (haram i halal su nevažeci),
- Demokratija zagovara postojanje raznolikih političkih partija bez obzira na njihovo vjerovanje i lično ubjeđenje;
- Demokratija zagovara vladavinu većine; shodno učenju ovog sistema, većina je uvijek u pravu pa makar ta većina zagovarala zabludu i nepravdu, pa niko im zbog toga ne smije prigovoriti;
- Demokratija zagovara glasanje; ako se glasanjem izglasa zakon pogrešan i nepravedan (suprotan islamu), na izvršnoj vlasti ostaje da taj zakon sprovede!

RASPRAVA O NAČELIMA DEMOKRATIJE

U demokratiji narod predstavlja zakonodavnu vlast zakonodavac je

čovjek a ne Allah, azze ve dzelle! Ovo je čista zabluda, nevjerstvo i paganizam. Demokratija je čovjeka uporedila sa Allahom, subhanehu ve te'ala, upravo u posebnostima koje posjeduje samo On Uzvišeni, to su sud i zakonodavstvo. Uzvišeni Gospodar, kaže: "... Sud pripada jedino Allahu, a On je naredio da robujete samo Njemu..." (Kur'an, 12/40 ajet).

"... On ne uzima nikoga u odlukama Svojim kao ortaka.." (Kur'an, 18/26 ajet).

"Ma u čemu se razilazili, sud toga je Allahov..." (Kur'an, 42/10 ajet).

"Pa zar sud predislamskog doba traže? A ko je od Allaha bolji sudija narodu koji čvrsto vjeruje?" (Kur'an, 5/50 ajet).

"Zar da mimo Allaha tražim suca, kad vam On objavljuje Knjigu potanko? (Kur'an, 6/114 ajet).

"I sudi im prema onome što Allah objavljuje i ne povodi se za prohtjevima njihovim, i čuvaj ih se da te ne odvrate od nečega što ti Allah objavljuje." (Kur'an, 5/49 ajet).

"Zar oni da imaju bogove koji im propisuju da vjeruju ono što Allah nije naredio?" (Kur'an, 42/21 ajet).

"Oni, pored Allaha, bogovima svojim smatraju svećenike svoje i monahe svoje..." (Kur'an, 9/31 ajet).

Jednom prilikom je kod Poslanika, sallallahu alejhi we sellem, došao Adij ibn Hatim, kršćanin, (kasnije je primio islam) koji je čuo Poslanika kako uči ajet: "Oni, pored Allaha, bogovima svojim smatraju svećenike svoje i monahe svoje." - tada mu Adij reče: "Mi njih ne obožavamo!" Poslanik mu odgovori: "Zar vam oni nisu zabranjivali ono što vam je Allah dozvolio, pa ste i vi to zabranjivali, i zar vam oni dozvolili ono što je Allah zabranio, pa ste i vi to dozvolili?" "Da", - odgovori mu Adij. "Na taj način vi njih obožavate!" - reče mu Poslanik, sallallahu alejhi we sellem." (Prenosi Tirmizi).

Znači, pokorili su im se u onom što Allah, dželle šanuhu, nije naredio i što je suprotno Njegovom zakonu. Samim tim oni su postali njihovi bogovi jer su slijedili zakone koje su im oni propisali a bacili su iza leđa zakone Svemogućeg, dželle šanuhu. Pokoravanjem stvorenom znači činiti ibadet istom jer je Allah, azze ve dželle, u prethodnom ajetu, sveštenike i monahe nazvao bogovima onih koji su ih slijepo slijedili i pokorili im se u stvarima koje su im propisali. Sejjid Kutb, rahimehullah, u svom tefsiru "U okrilju Kur'ana", kaže: "Ko god od

ljudi smatra da je On taj koji polaže pravo propisivanja zakona ljudima, taj je sebi pridao božanska svojstva jer samo Allah, dželle ve ala, propisuje zakone ljudima. A ko god od ljudi prizna tom čovjeku pravo propisivanja zakona, onda mu on očituje božanska svojstva, bez obzira na termine s kojima nazivaju to propisivanje zakona."

Niko osim Allaha, dželle šanuhu, ne polaže pravo propisivanja zakona ljudima, i niko osim Njega ne smije stvari proglašavati dozvoljenim ili zabranjenim. Niko ne polaže pravo na donošenje određenog zakonodavstva osim Allaha, subhanehu we te'ala, pa bilo da je to na nivou individue ili određenog društvenog sloja ili pak na nivou cijelog naroda.

Što se pak tiče slobode vjerovanja, i da čovjek u okrilju demokratije može vjerovati što mu je volja, to je obična prevara i nikako se ne slaže s našom vjerom, islamom. Primjera radi, ako musliman promjeni svoje islamsko vjerovanje te postane jehovin svjedok, kršćanin tj. kafir, ne možemo mu reći da je to što je učinio u redu jer je on slobodan vjerovati što mu je volja. Naprotiv, ko napusti islam smatra se otpadnikom nad kojim se treba izvršiti momentalna egzekucija. U slučaju ako se pokaje biće oslobođen ove kazne, ali ako ustraje na svom kufri i zabludi, treba ga udariti sabljom po vratu. Poslanik, sallallahu alejhi we sellem, kaže: "Ko napusti vjeru (islam), ubijte ga!" (Prenosi Buliari). "Naređeno mi je da se borim protiv ljudi sve dok ne posvjedoče da nema boga osim Allaha i da obavljaju namaz!" (Prenose Buhari i Muslim). "Poslat sam pred Sudnji dan sa sabljom sve dok (Ljudi) ne robuju samo Jedinom Uzvišenom Allahu koji Sebi ravna nema; moja se opskrba nalazi ispod sjenke mojeg koplja a poniženje pogađa one koji mi se suprotstave; i ko se poistovjeti s nekim narodom, onda je on jedan od njih!" (Prenosi Ahmed).

Dalje, institucija slobode izražavanja u demokratiji nije isto što i sloboda izražavanja u islamu. Islam dozvoljava slobodu izražavanja samo kada je lijep i dozvoljen govor u pitanju, govor koji koristi muslimanima i ne razdvaja ih sijući neslogu i smutnju među njima. Uzvišeni kaže: "Allah ne voli javnost zlog govora, izuzev onoga kome je učinjena nepravda..." (Kur'an, 4/148)

"Zar ne vidiš kako Allah navodi primjer - lijepa riječ kao lijepo drvo: korijen mu je čvrsto u zemlji, a grane prema nebu; ono plod svoj daje

u svako doba koje Gospodar njegov odredi, a Allah ljudima navodi primjere da bi pouku primili. A ružna riječ je kao ružno drvo. iščupanom drvetu s površine zemlje nema opstanka." (Kur'an, 14/24-26) "A ako ih zapitaš, oni će sigurno reći: "Mi smo samo razgovarali i zabavljali se." Reci: "Zar se niste Allahu i riječima Njegovim i Poslaniku Njegovu rugali? " (Kur'an, 97/65). Pogledajmo sada šta o "slobodi izražavanja" kaže Poslanik, salallahu alejhi we sellem: "Zaista čovjek spominje govor koji izaziva Allahovu srdžbu a da o tom govoru i ne razmišlja; Allah ga zbog njega baci u Džehennem." (Prenosi Tirmizi).

Imam Nevevija, kaže: "Dužnost je svakog muslimana da čuva svoj jezik od svake vrste govora u kojem nema nikakve šerijatske koristi." Od sunneta Poslanika, salallahu alejhi we sellem, je i čuvanje jezika čak i od dozvoljenog govora zbog bojazni pretjerivanja koje nas može odvesti u nedozvoljen govor. To je naš islam, tako su nas učili naši poznati islamski učenjaci.

Znači, u islamu nije dozvoljeno govoriti "sve i svašta" jer u puno govora ljudi ima i grđjenja islama. Dakle. takva sloboda izražavanja ne postoji u islamu. Evo jedan živi i slikoviti primjer koji govori o pokvarenosti demokratije; kada je prokletnik Selmān Ruždi napisao svoj opaki roman "Sotonski stihovi" u kojem napada islam i sknavi ličnost Poslanika, sallallahu alejhi we sellem, i kada su se muslimani pobunili protiv ove uvrede, zapadni demokrati su izjavili da je to samo "obična sloboda izražavanja". Kada se islam vrijeđa i sknave njegove svetinje, to je "sloboda izražavanja" po nekim kafirskim mjerilima. Demokratija uspostavlja razliku između vjere i države, uspostavlja razliku između vjere i političkog uređenja društva; ovo je sekularizam koji se oštro suprotstavlja islamu. To je kufr jer je islam predvidio sistem koji u sebi ima društveno-zakonodavno-političko uređenje. Ovaj sekularizam kojeg demokratija propovijeda, spomenut je u Kur'anu: "... Kako to da u jedan dio Knjige vjerujete, a drugi odbacujete?! Onoga od vas koji čini tako stići će na ovom svijetu poniženje, a na Sudnjem danu biće stavljen na muke najteže..." (Kur'an, 2/85 ajet).

"I govore: "U neke vjerujemo, a u neke ne vjerujemo", i žele da između toga nekakav stav zauzmu - oni su zbilja pravi nevjernici; a Mi smo nevjernicima pripremili sramnu patnju." (Kur'an, 4/150-151 ajet).

Odvajanje vjere od države nije konačna nevolja, naprotiv, prava propast nastupa kada narodni poslanici u parlamentu glasaju i propisuju zakone koji se kasnije prihvataju i sprovode u djelo. Ovim postupkom demokrati sebe postavljaju na isto mjesto sa Allahom, dželle šanuhu, jer su sebi dopustili da uz Allaha propisuju zakone. O ovoj vrsti širka govori Kur'an: "... On neuzima nikoga u odlukama Svojim kao ortaka." (Kur'an, 18/26).

"Zar da oni imaju bogove koji im propisuju da vjeruju ono što Allah nije naredio." (Kur'an, 42/21).

Praktikujući sekularizam, demokrati sude po svojim zakonima koje je Allah, azze ve džele, proglasio tagutom i u koji mi muslimani ne smijemo vjerovati, naprotiv, trebamo se boriti protiv svakog taguta (ono što ljudi obožavaju mimo Allah, dželle šanuhu, od vjerovanja ili društvenog uređenja). Uzvišeni kaže: "Zar ne vidiš one koji tvrde da vjeruju u ono što se objavljuje tebi i u ono što je objavljeno prije tebe, pa ipak žele da im se pred tagutom (šejtanom) sudi, a naredeno im je da ne vjeruju u njega. A šejtan želi da ih u veliku zabludu navede." (Kur'an, 4/60)

Iz ajeta se vidi da je vjerovanje ovih ljudi obična varka jer su pored Allahovog, azze ve džele, zakona tražili zakon taguta. Ibnul Kajjim el-Dževzije, rahimehullah, kaže: "Tagut je sve ono što prelazi granice u obožavanju ili slijeđenju. Tagut je svaki narod koji ne sudi po zakonu Allaha i Njegovog Poslanika. Tagut je i onaj narod koji se pokorava vladaru u onome u čemu se samo Allahu treba pokoravati. Ove vrste taguta postoje u cijelom svijetu. Ako malo razmislimo o stanju ljudi, vidjećemo da je većina njih počela obožavati taguta a ne Allaha, dželle šanuhu. Oni se ne pokoravaju Allahu i Njegovom Poslaniku, oni su pokorni samo tagutu (šejtanu)."

U demokratiji čovjek može raditi što mu je god volja!!! Sloboda ličnosti, kažu!!! Ovaj način "životarenja" u islamu nije dozvoljen jer će se ličnosti toliko osloboditi pa će početi dozvoljavati haram i zabranjivaće halal. U islamu, sloboda ličnosti je pozitivno ograničena okvirima Allahovih propisa i riječima Njegovog Poslanika, sallallahu alejhi we sellem. Musliman, ako želi ostati u okvirima islama, ne smije preći granice islamskog morala i njegovog učenja; ne smije činiti stvari koje mu je Allah, dželle šanuhu, zabranio; ne smije se povoditi za nevjerničkim zakonima ostavljajući Šerijat. Ako bude ove stvari činio, ne može se pohvaliti da je musliman, jer je prihvatanje i

slijeđenje islama jedno a praktikovanje kufra drugo. "I tako mi Gospodara tvoga, oni neće biti vjernici dok za sudiju u sporovima međusobnim tebe ne prihvate i da onda zbog presude tvoje u dušama svojim nimaio tegobe ne osjete i dok se sasvim ne pokore." (Kur'an, 4/65). Ovo je islam. Nasuprot islamu, demokratija dozvoljava razne sramote i razvratnosti. Demokratija je ta koja je dozvolila sklapanje braka između homoseksualaca u Švedskoj i Francuskoj, sloboda ličnosti, govore!!!

Demokratija zagovara pluralizam (višepartijski sistem) bez obzira na ideje i vjerovanje dotičnih partija. To u islamu nije dozvoljeno jer se na taj način legalizira kufr među muslimanima a to znači smutnju i nered u islamskom društvu. Ovo je u oštroj suprotnosti sa islamskim načelima jer je islamska osnova u odnosu prema zlu, suprotstavljanje istom a ne njegovo priznanje. Uzvišeni Allah, kaže: "I borite se protiv njih dok mnogoboštvo ne iščezne i dok samo Allahova vjera ne ostane..." (Kur'an, 8/39). Poslanik, sallallahu alejhi we sellem, kaže: "Ko od vas vidi neko loše djelo, neka ga izmjeni (ukloni) svojom rukom (prisilno), a ako ne bude u stanju, neka to uradi riječima (neka naredi da se to ukloni), a ako ni to ne bude u stanju, neka ga bar srcem svojim prezre, a to je najslabiji čin imana." (Prenosi Muslim). Znači, najslabiji čin imana je poreći zlo srcem, jer što se srcem ne osudi onda se to voli ili u najmanju ruku ne osjeća se odvratnost prema tom postupku. A ko ne osjeća odvratnost prema kufri, sam je kafir, jer zadovoljstvo kufrom predstavlja kufr. Ovo nam objašnjava vjerodostojni hadis Poslanika, sallallahu alejhi we sellem, u kojem stoji: "Ko se bori protiv njih svojom rukom, vjernik je; ko se bori protiv njih svojim jezikom, vjernik je; ko se bori protiv njih svojim srcem, vjernik je; iza ovoga nema više ni koliko trun imana." Dakle, ukoliko se suprotstavimo zlu i njegovim sljedbenicima, spasićemo sebe, njih i društvo, u suprotnom, njihove će zablude i nevjerničke ideje zavladati među muslimanima što bi značilo njihovu propast. Da spomenemo i to da je pluralizam povod razdvajanja muslimana i unošenje nesloge među njih, a slabljenjem njihovog jedinstva oslabiće i njihova snaga u sukobu s neprijateljima islama. Podsjećamo i na to da pluralizam izaziva borbu oko osvajanja položaja do kojeg se ne dolazi šerijatski dozvoljenim sredstvima, a i samo postojanje takvog tipa rukovodilačkog položaja u islamu nije dozvoljeno. Muslimanima je zabranjeno da se međusobno sukobljavaju i razdvajaju; "Svi se

čvrsto Allahova užeta držite i nikako se ne razjedinjujte ." (Kur'an, (3/103).

Poslanik, sallallahu alejhi we sellem: "Držite se džemata i ne razjedinjujte se! Šejtan je jači kada je samo sa jednim (od vas), dok je među dvojicom slabiji. Ko sebi želi mjesto u Džennetu, neka se drži džemata." (Prenosi Tirmizi).

Zar postoji gora vrsta razjedinjavanja muslimana od razjedinjavanja koje čini višepartijski sistem pluralističke demokratije? Zar postoji bolje pravilo od hadisa poslanika, sallallahu alejhi we sellem, koji kaže: "Allahova je milost sa džematom." (Tirmzi).

U demokratiji je istina uvijek na strani većine. U islamu je istina ono što je u suglasnosti sa Kur'anom i sunnetom bez obzira na kvantitet onih koji ih se pridržavaju. Ono što je u suprotnosti sa Kur'anom i sunnetom je laž i zabluda pa makar se svi stanovnici ovog svijeta složili na tome. Uzvišeni Allah, kaže: "A većina njih ne vjeruje u Allaha, nego su oni nevjernici " (Kur'an, 12/106) "Ako bi se ti pokoravao većini onih koji žive na Zemlji, oni bi te od Allahova puta odvratili; oni se samo za pretpostavkama povode, i oni samo neistinu govore," (Kur'an, 6/116)

Iz ovog se ajeta jasno vidi da je povodjenje za većinom zabluda i odvratanje sa Allahovog, dželle šanuhu, puta. Od Poslanika, sallallahu alejhi we sellem se prenosi da je rekao: "Neke je vjerovjesnike slijedio samo jedan čovjek iz njihovog naroda" (Prenosi Muslim). Ako je istina uvijek na strani većine, kako to stoji u demokratiji, šta onda reći o stanju onih vjerovjesnika koji su samo jednog čovjeka od svojih naroda za svoje pristalice imali? Da li su ti vjerovjesnici bili u pravu?! Neka na ovo pitanje odgovore demokrati". U komentaru ajeta: "Svi ljudi su sačinjavali jednu zajednicu, i Allah je slao vjerovjesnike da donose radosne vijesti i opomene, i po njima slao Knjigu, samu istinu, sudi ljudima o onome u čemu se oni ne slažu..." (Kur'an, 2/213). Sejjid Kutb, rahimehullah, kaže: "Islam posjeduje Knjigu koju je objavio Allah, s istinom, da bi ljudima sudila u onome oko čega se oni ne slažu. Ova Knjiga je pravilo za život čovječanstva. Putem ove Knjige će se postići društveno uređenje u životu ljudi, prava istina i ljudi će je ili prihvatiti ili odbaciti. Ako je odbace, onda sve ono čega će se oni prihvatiti predstavlja otvorenu laž i zabludu. To je laž i pored toga što su ljudi njome zadovoljni. Historija je najbolji svjedok za ovo što govorimo. Nisu ljudi ti koji posjeduju sposobnost i pravo da sude

između istine i laži. Ono na čemu se ljudi slože nepredstavlja nikakvu istinu. Nije vjera ono na čemu i zbog čega ljudi međusobno nalaze zajedničku riječ." U demokratiji je sve podložno glasanju, pa i ako je neki islamski propis u pitanju treba glasati da li će se prihvatiti ili ne!!! Većina ima pravo konačne odluke pa makar konačni izbor bio očita grješka i zabluda. Zabranjeno je muslimanima da Allahove dželle šaahu, propise izlažu postupku glasanja. Zna se šta je haram a šta halal. Islamske propise mogu izložiti na glasanje samo munafici i kafiri. Proces glasanja sa sobom povlači mnoge negativnosti koje su pogubnog karaktera kako za pojedinca, tako i za društvo i to slijedećih činjenica:

a). Zahvaljujući procesu glasanja, Allahov Šerijat je stavljen na isti nivo sa šejtanskim zakonima jer "treba izglasati i izabrati". Ovo je otvoreni kufr i poricanje Allahove azze ve dželle, vjere jer je On Uzvišeni rekao: "Mi smo svakom narodu poslanika poslali "Allahu robujte, a taguta se klonite. " (Kur'an, 16/36).

"... Onaj ko ne vjeruje u taguta, a vjeruje u Allaha - drži se za najčvršću vezu. " (Kur'an, 2/256).

Procesom glasanja ljudi prednjače ispred Allaha, azze ve dželle, i odbijaju Njegov sud u zamjenu za njihov!!! Uzvišeni kaže: "O vjernici, ne prednjačite niučem ispred Allaha i Poslanika Njegova..." (Kur'an, 49/1).

"Kada Allah i Poslanik Njegov nešto odrede, onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo da po svom nahođenju postupe..." (Kur'an, 33/36).

b). Zahvaljujući glasanju, postoji mogućnost odbacivanja Allahovih, azze ve dželle, propisa jer izbor i odluka pripada većini. Uzvišeni Allah, kaže: "I Tako Mi Gospodara tvoga, oni neće biti vjernici dok za sudiju u sporovima međusobnim tebe ne prihvate i da onda zbog presude tvoje u dušama svojim nimalo tegobe ne osjete i dok se sasvim ne pokore." (Kur'an, 4/65).

Komentarišući ovaj ajet, Ibnul-Kajjim el-Dževzijje, kaže: "Allah se Sobom zakleo da ljudi nemaju u sebi imana sve dok Njegovog Poslanika ne prihvate kao suca u svim svojim međusobnim sporovima po pitanju svakodnevnih događaja od vjerovanja i propisa. Oni neće biti vjernici čak i kada Poslanika prihvate za svog suca sve dok u svojim dušama nimalo tegobe ne osjete i dok se sasvim ne pokore poslanikovo odluci kao rezultat njihovog zadovoljstva s njegovom

odlukom bez ikakvog suprotstavljanja ili prigovaranja."

Ovom kratkom raspravom o demokratiji dolazimo do zaključka da je to kafirski sistem i ideja koja se oštro suprotstavlja islamskom učenju o jednoći Allaha, azze ve dželle. Musliman ne smije vjerovati u nekakvu ispravnost demokratije a niti smije vjerovati u njena lažna načela. Demokratija je sistem koji ne predviđa nikakve vjersko-moralne principe u životu ljudi, naprotiv, to je sistem suprotan ljudskoj prirodi jer se suprotstavlja vjeri Uzvišenog Allaha. U demokratiji ne postoje zabranjene stvari, sve je dozvoljeno.

Zabranjene su samo one stvari koje je zabranio vladajući aparat u dotičnom demokratskom društvu!!!

Savremeni islamski mislilac, Muhammed Kutb nakon duge rasprave o demokratiji, kaže: "Nema ničeg zajedničkog između islama i demokratije; islam se niučem ne slaže sa demokratijom. Potpuno je neosnovano tvrditi da je islam demokratski sistem ili da u najmanju ruku podržava demokratiju." Također nas ovaj učenjak podsjeća da: "Nama muslimanima nije dozvoljeno upoređivati Šerijat sa kafirskim, neislamskim zakonima, a kamoli da vjerujemo da između Allahovog Šerijata i nekog ovosvjetskog sistema postoji nekakva bliža veza koja direktno tretira društveno uređenje (koje je u nerazdvojnoj vezi sa islamskim vjerovanjem, razumije se). Ne smijemo ni pomisliti da Šerijat ima zajedničke tačke sa kafirskim sistemima. To što neki "muslimani" govore lijepo o demokratiji, to je kompleks od kojeg pati ovaj ummet (zbog nedovoljnog poznavanja islama). Neki čak vjeruju da je potrebno da mi branimo i opravdavamo Allahov Šerijat. Drugi pak govore da kada pozivamo ljude u islam, trebamo im objasniti da islam posjeduje sve pozitivne osobine današnjih nevjerničkih sistema!! To je poraz i poniženje koji su pogodili islamski ummet od strane privremenog zapadnjačkog "pobjednika" koji je otrovao islamske zemlje (svojim nevjerničkim idejama). To se ne bi dogodilo da smo mi bili zaista uvjereni u uzvišenost ove vjere kao što nam je to Allah, azze ve dželle, objasnio: "I ne gubite hrabrost i ne žalostite se; vi ćete pobijediti ako budete pravi vjernici."(Kur,an,3/139).

Ne smijemo zaboraviti da je razlika između temelja islama i demokratije ogromna. U islamu ljudi robuju Allahu, azze ve dželle, i samo Njega obožavaju ne pripisujući Mu druga. U islamu se sudi Šerijatom praktično sprovodeći vjerovanje u jednoću Gospodara. U demokratiji se obožavaju drugi, a ne Allah, dželle šanuhu, ljudi sude

po zakonima koje su oni postavili da bi i u praksi potvrdili svoju nepokornost Allahu, dželle šanuhu, obožavajući druge mimo Njega. U islamu se čovjek potpuno čisti, da bi potvrdio svoje savršeno stvaranje (od strane njegovog Gospodara). U demokratiji se čovjek suprotstavlja svojoj prirodi i samog sebe baca u najniže nizine poniženja i zablude (zbog nepokornosti Allahu, dželle šanuhu,).

Ovo su temelji islama i demokratije, kakve onda veze ima islam sa demokratijom pa i pored toga što su demokrati neke "svoje zakone" pozajmili od islama! Na žalost, u islamskom svijetu ima prevarenih mislilaca koji govore: "Uzećemo od demokratije ono što valja, a odbacićemo njene negativne strane; povezaćemo demokratiju sa Šerijatom, a kufr, nemoral i seksualni kaos koji ona propovjeda, jednostavno ćemo zabraniti. "Ono što ti mislioci smatraju dobrom stranom demokratije u stvari je islam, a ne "dobra strana" demokratije. U demokratiji narod upravlja samim sobom i on predstavlja izvršnu vlast. Ako narod ne upravlja samim, to već nije demokratija. Recite demokratima: "želimo suditi onim što je Allah, dželle šanuhu, objavio; ne želimo da narod i njegovi prdstavnici upravljaju državom, i ne želimo dopustiti da narod propisuje zakone suprotne Šerijatu. Tražimo egzekuciju onih koji su se odmetnuli od islama, i tražimo sprovođenje islamskih kazni nad bludnicima, kradljivcima, alkoholičarima... Tražimo da žene nose hidžab i namjeravamo da zabranimo otkrivanje istih. Tražimo zabranu golotinje po plažama i ulicama; mi istovremeno želimo biti prave demokrate!" Ako im ovo budete kazali, brzo i jednostavno će vam odgovoriti: "To nije demokratija za koju se mi zalažemo. U našoj demokratiji ljudi propisuju zakone i nisu prinuđeni činiti stvari koje im nisu po volji." Reći će vam da demokratija "ne miješa nos" u privatne stvari ljudi. Ako neko želi napustiti vjeru, Slobodan je to učiniti; ako neko želi imati ljubavnicu, Slobodan je to učiniti. Koja god žena želi ljubavnika, slobodna je to učiniti, osim ako se njen muž ne pobuni protiv toga. Reći će vam da potražite drugo ime za to što vi želite, jer termin demokratija ne odgovara vašim namjerama. Ako stvari stoje tako, zašto onda da naš sistem ne nazovemo islamskim, nego mu tražimo nazive koji odgovaraju terminu demokratija!!!

Ja ne kažem da su drugi kafirski sistemi bolji od demokratije. Naprotiv, puno su gori oni sistemi u kojima se hapse na desetine hiljada ljudi, kojima se sudi u improviziranim sudnicama i nad kojima

se sprovode divljačka mučenja i torture. Ono što ja kažem, to je da demokratija ne predstavlja ispravnu zamjenu. Jedina ispravna zamjena je islam. Oni koji smatraju da je put islama dug i težak, a da je put demokratije kratak i lahak, grdno se varaju. Demokratija se nalazi na putu sopstvene propasti, jer u sebi sadrži neispravnost i greške koje uništavaju načela njenog sistema... Ostaje samo islam... Ostaće jer je on jedina prava vjera... Ostaće jer se Allah, azze ve dželle, obavezao da će ga čuvati da Sudnjeg dana... Ostaće jer je samo islam kadar spasiti čovječanstvo od kataklizme u koju ono srlja."

MUSUMANI NE MOGU POSTIĆI SVOJ CILJ PUTEM DEMOKRATIJE

Svoje islamske ciljeve i namjere, muslimani ne mogu ostvariti putem demokratije, i to zbog dva osnovna razloga:

1. Demokratija nije šerijatski opravdani put koji muslimani trebaju slijediti zbog postizanja svojih islamskih interesa. Islam je Allahova vjera i kao takav on posjeduje božansku stazu koja se razlikuje od drugih zbog svojeg karakterističnog božanskog izvora. Allah, dželle šanuhu, je Svojom mudrošću odredio da se Islamski ciljevi ne mogu ostvariti osim putem potpunog praktikovanja islama i kroz islam. Zalutali su oni koji žele dominaciju islama drugim putem a ne putem islama. Od Abdullaha ibn Mes'uda, radijellahu anhu, se prenosi da je rekao: "Bili smo kod Poslanika, sallallahu alejhi we sellem, kada je on povukao pravu crtu ispred sebe, pa je rekao: "Ovo je put Allaha Uzvišenog!" Zatim je povukao crte sa desne i lijeve strane one crte (koju je povukao ispred sebe), pa je rekao: "Ovo su šejtanovi putevi!" Zatim je stavio ruku na crtu ispred njega citirajući: "I doista, ovo je pravi put Moj, pa se njega držite i druge puteve ne slijedite, pa da vas odvoje od puta Njegova; - eto, to vam On naređuje, da biste se grijeha klonili ". (Kur'an, 6/153).

Allah,, dželle šanuhu, je odredio da Njegovi namjesnici na Zemlji budu Njegovi iskreni robovi koji osim Njegove vjere ništa drugo neće slijediti i neće Mu druga pripisivati. Uzvišeni Allah, kaže: "Allah obećava da će one među vama koji budu vjerovali i dobra djela činili sigurno namjesnicima na Zemlji postaviti, kao što je postavio

namjesnicima one prije njih, i da će im zacijelo vjeru njihovu učvrstiti, onu koju im On želi, i da će im sigurno strah bezbjednošću zamijeniti; oni će samo Meni robovati, i neće druge Meni ravnim smatrati." (Kur'an, 24/55).

Što se demokratije tiče, ona je politeistička ideja jer propovjeda učešće naroda u komponovanju zakona. Ne dozvoljava miješanje vjere u državni aparat zemlje. Ako je to demokratija, kako neki "muslimani" mogu tvrditi da je moguće uzvišiti islam putem ovog nevjerničkog sistema?! Zar širk može poslužiti kao pomagač Allahovoj vjeri, islamu?

2. Također od razloga zbog kojeg muslimani ne mogu ostvariti svoje namjere u okrilju demokratije jeste i stalna borba i sukob između istine i laži. Kafiri neće nikada dozvoliti formiranje islamske države bilo gdje u svijetu, a niti će dozvoliti muslimanima da postanu vojno - ekonomska sila. Spremni su da muslimane spriječe, ako treba, ratovima koje nam svakodnevno nameću. Tada će oni klati i protjerivati na stotine hiljada muslimana čije prolivanje krvi ne zabranjuju njihovi "pravedni" demokratski zakoni. Ako stvari ovako stoje, onda samo glupaci mogu vjerovati da će im kafiri i otpadnici od islama dozvoliti formiranje islamske države putem legalnog izbora od strane naroda. Najbolji primjer za to nam je Alžir u kome su na izborima početkom devedesetih godina pobijedili islamisti. Odmah nakon njihove izborne pobjede kafirska vojska, u suradnji sa kršćanskim Zapadom, je preuzela stvar u svoje ruke kada su na najgori način islamiste izložili mučenjima i torturama ne bi li ih spriječili u njihovoj namjeri formiranja islamske pravedne države. Alzirski zatvori su postali prepuni nedužnih islamista, a ulice su bile bukvalno preplavljene tenkovima spremnim za obračun sa "islamskim teroristima". Isti je slučaj zabilježen i u Turskoj kada su tenkovi izašli na ulice protiv islamista koji su na legalan način, preko izbora, došli na vlast. Na desetine muslimana je uhapšeno, dok su islamske škole sve do jedne pozatvarane; optužba - islamski fundamentalizam!!! Kur'an nas upozorava na opasnost od nevjernika: "Ni Jevreji, ni krsćani neće biti tobom zadovoljni sve dok ne prihvatiš ono na čemu su oni..." (Kur'an, 2/120). "... Oni će se neprestano boriri protiv vas da vas odvrte od vjere vaše, ako budu mogli..." (Kur'an, 2/217). "Mnogi sljedbenici knjige jedva bi dočekali da vas, pošto ste postali vjernici, vrte u nevjernike, iz lične zlobe svoje..." (Kur'an, 2/109).

Ovi ajeti jasno govore da će sukob između istine i laži biti svakodnevna pojava dokle god postoje vjernici u Allaha, dželle šanuhu. Laž je neprijatelj istine, a oni koji slijede laž i zabludu neće odustati od njihovog odvratanja muslimana od islama, ako budu mogli. Nevjernici, koji se kriju iza demokratije, šire nered i smutnju ne bi li uništili islamski moral i etiku muslimana sve dok muslimani, ne daj Bože, ne odbace svoje vjerovanje. Demokratija nije i ne može biti put koji muslimani trebaju slijediti radi uzdizanja islama. Propao je trud svih onih koji preko demokratije žele pomoći islam i muslimane. Neki muslimani svojim prisustvom u sistemu demokratije gdje učestvuju u donošenju odluka i propisivanju zakona, blizu su propasti i još gore od toga je to što svojim sudjelovanjem u tim demokratskim institucijama čine širk kojeg Allah, azze ve dželle, ne prašta.

GDJE JE IZLAZ?

Odgovor na ovo pitanje je lahak i jednostavan: spremnost i džihad na Allahovom azze ve dželle, putu. Spremnost mora obuhvatiti sve psihičko - fizičko - materijalne mogućnosti ummeta. Svako treba uložiti maksimalan trud u borbi protiv neprijatelja islama. Uzvišeni Allah, kaže: "I protiv njih pripremite koliko god možete snage i konja za boj, da biste time zaplašili Allahove i vaše neprijatelje, i druge osim njih - vi ih ne poznajete, Allah ih zna. Sve što na Allahovom putu potrošite naknađeno će vam biti, neće vam se nepravda učiniti. (Kur'an, 8/60).

Od Ukbeta ibn-Amira se prenosi da je čuo Poslanika, sallallahu alejhi we sellem, kako na minberu uči: "I protiv njih pripremite koliko god možete snage. " Zatim je rekao: "Zaista je snaga u bacanju, zaista je snaga u bacanju, zaista je snaga u bacanju (pucanju) " (Prenosi Muslim).

"Ko nauči vještinu bacanja (pucanja) a zatim je zaboravi, nije od nas." (Prenosi Muslim). Džihad je jedini ispravan put preko kojeg muslimani mogu postići svoje ciljeve. Allah, azze ve dželle, nam to objašnjava: "Propisuje vam se borba, mada vam nije po volji! Ne volite nešto, a ono može biti dobro za vas; nešto volite, a ono ispadne

zlo po vas". (Kur'an, 2/216).

Poslanik, sallallahu alejhi we sellem, kaže: "Poslat sam pred Sudnji dan sa sabljom, sve dok (ljudi) ne robuju samo Jedinom Uzvišenom Allahu koji Sebi ravna nema; moja se opskrba nalazi ispod sjenke mogeg koplja a poniženje pogađa one koji mi se suprotstave". (Prenosi Ahmed).

Put džihada je mukotrpan i težak put. Njega se mogu prihvatiti samo iskreni i jaki vjernici o kojima Poslanik, sallallahu alejhi we sellem, kao odgovor na pitanje koji su ljudi najbolji, kaže: "To je mu'min koji se na Allahovom putu bori svojim životom i imetkom". (Prenosi Buhari).

REZIME

Muslimani!

Demokratija nije dozvoljena onome koji vjeruje u Allaha i Sudnji dan! Ne potpadajte pod uticaj Jevreja i kršćana sa nevjeničkog Zapada! Oni vjeruju u demokratiju jer su počinili kufr u Allaha, dželle šanuhu. Vjeruju da je demokratija prirodno rešenje koje im najviše odgovara. Oni su u pravu, što se toga tiče, jer su kafiri a poslije kufra nema grijeha. Njihovi su bogovi, njihove partije koje im propisuju zakone po kojima se oni vladaju!

Muslimani!

Nemojte slijediti i oponašati Jevreje, kršćane i ostale kafire o kojima Allah azze ve dželle, kaže: "...pa ako biste im se pokorili, i vi biste, sigurno mnogobošci postali". (Kur'an, 6/121).

Muslimani!

Ne žurite u traženju Allahove pomoći griješenjem i šerijatski nedozvoljenim metodama rada. "Ako Allaha pomognete, i On će vama pomoći i korake vaše učvrstiti". (Kur'an, 47/7).

Nemojte se povoditi za većinom koja zagovara demokratiju. Oni su ti koji su zalutali, dok su spašeni oni koji unose red među ljude kada se nered i smutnja prošire. A ko su ti koji unose red među ljude, ako to nisu Allahovi pokorni robovi?!

"O narode moj, šta je ovo, ja vas pozivam da vas spasim, a vi mene pozivate u vatru; pozivate me da ne vjerujem u Allaha i da prihvatim

Njemu ravnim onoga o kome baš ništa ne znam, a ja vas pozivam
Silnome, Onome koji mnogo prašta. Nema nimalo sumnje u to da se
oni kojima me pozivate neće nikome ni na ovome ni na onome svijetu
odazvati i da ćemo se Allahu vratiti i da će mnogobošci stanovnici u
ognju biti. Tada ćete se sigurno mojih riječi sjetiti! A ja Allahu
prepuštam svoj slučaj; Allah, uistinu, robove svoje vidi.". (Kur'an,
40/41-44).

Pise: Salih Kurdi

Prevod: Husejn ebu-ldris